

Quan començà la «guerra d'alliberament» de Kuwait, invadit aleshores per l'Iraq, l'escriptor alemany Hans Magnus Enzensberger provocà una absurda polèmica en comparar Saddam Husein amb Hitler. Absurda perquè tots sabíem ja aleshores que Saddam era un dictador sanguinari com Hitler. No calia buscar-li més peus al gat. En canvi, per què Enzensberger li ha seguit buscant més peus a l'animal? Fa unes setmanes, amb la invasió nordamericana ja a l'horitzó, Enzensberger optava per presentar un llibre de poemes sobre la història dels núvols. ¿De què? Dels núvols. «Mentre a l'horitzó amenaça la guerra i la destrucció —explicava—, mirem el cel» (¿cinisme? ¿evasió?), en clara referència a la guerra d'Iraq. Després d'escoltar com aquest poeta declarava la seua "alegria victoriosa" per la caiguda del règim de Saddam (exclusiva "alegria" que li reconec), recentment llegia un article seu en el diari El País, en el qual, per a reforçar el seu discurs del "Sí a la guerra" argumentava: «Mai una guerra d'aquestes dimensions ha causat tan poques víctimes com aquesta»; «Als nordamericans se'ls culpa d'obrar per baixos instints, però Rússia i França tenen molts interessos econòmics». Ni una sola afirmació d'aquestes justifica un cadàver. I Hans ho sap. En el mateix article acusava de "fariseus" als qui han protestat amb l'eslogan de "sang per petroli" contra l'atac militar dels EUA i Gran Bretanya. He tingut sempre a Enzensberger per una persona molt compromesa amb el control dels excessos del poder dels imperis. De la confrontació amb Hans Magnus només puc traure una conclusió: no podem seguir sent víctimes del joc totalitari que ens obliga segle rere segle a triar entre només dues opcions: la democràcia capitalista made in EUA o "dictadures en el món". I és ahí on Europa ha de dir per fi la seua.